

Наиђу нека јутра – Лабуд Н. Лончар

АКО ПРЕЋУТИМ ПЈЕСМУ

Ако прећутим пјесму
Док гледам у твоје очи
Ласте ће се успавати
Скривене под твојим пазухом и
Остаће заувјек заробљене на југу.

Ако прећутим пјесму
Док спаваш у мом наручју
Онако снена и далека
Престаће да цвета дријен и
Твоје мале руке
Престаће да зову и воле.

Ако прећутим пјесму
Док љубим твоје усне
Љубав ће престати да капа
Са стрехе наде и чекања
И неће процветат трешње
На овој обали ћутње...

Ако прећутим пјесму
Ласте ће престати да долазе
Са југа

ОБЛАЧИШ КИШУ

Облачиш кишу
Као невидљиви плашт
Да сакријеш дуге
Брезине ноге,
Малену црну Птицу и
Ципелице од стакла.

Облачиш кишу
На гола рамена
Као ноћну кошуљу
И твоја змијска леђа
Постају јесени мантил
Проткан маглом.

Облачиш кишу
Као криолину и
Газиш орахов лист
Маленим стопалом,
Док перје Гаврана
Користиш као лепезу
Да сакријеш своје очи.

Облачиш кишу
И сјеверац хладни,
Неуспјешно у покушају —
Да спереш моје пољупце
Са свог трбуха...

ЈУТРО

Јутро
мирише на
Женино бијело грло,
На брашно и орахов лист.

Јутро
Маглом што сањиво
бауља са ријеке
Умива прозоре
И у небо упереним димњацима
Изазива црвеног пијетла
Који наkostenу је
На дну постеље
Чека да запјева...

Јутро
Хладним рукама
Лежи груди дјевојачке
И хлади вруће бутине

Јутро
Стидљиво доноси пјесму
Откинуту са моје
Угрижене усне...

НАИЋУ ТАКО НЕКА ЈУТРА

Наићу тако нека јутра
у прољеће рано
увијена пупољцима бадема,
дрена и џанарике,
пјесмом птица,
тугом у грудима,
сјећањем на љубав,
на друмове далеке,
неказане ријечи љубави
и једне уплакане очи.

Наићу тако нека јутра
и подмукло тутње у грудима,
ћуте подмукло под јастуком и
бацају сјенке драгог лица
по болесно бијелом плафону.

И ћутим,
ћутим,
чекам,
чекам,
чекам да запјева
она мала, шарена, птица на прозору —
да магија обичног јутра
да смисао сјећања
и љубави.

Наићу тако нека јутра
Кад чекам ту малу птицу
Да запјева и сва сјећања
Споји у рано прољеће

и пупољке бадема
дрена и џанарике —
да попусти бол у грудима.

Наиђу тако нека јутра...

СИДРО НОЋИ

На тавану
у мраку
Скривени од звијезда
И погледа
Тражимо
Бјелеге и ожиљке
По нашим тијелима.

У мраку
Скривени од звијезда
Међу старим књигама
Тражимо уже
Да вежемо мјесец —
Постајемо сидро ноћи.

На тавану
Загрљени из страха
У прабини сјећања
И паучини ноћи
Проналазимо
Одбачене лутке
и ријеч што слуги на љубав.
На тавану
У мраку

Скривени од звијезда
Тражимо уже
Да вежемо мјесец.

Моји и твоји ожиљци
Постају сидро ноћи
И ријеч постаје љубав!

О ПЕСНИКУ

Лабуд Н. Лончар, рођен је 1964. године у Иванграду, данашње Беране.

Песник, прозни писац и колумниста. Организатор многих културних манифестација и промоција. Оснивач и председник међународног удружења књижевних стваралаца и уметника „Неказано“ из Бара.

Објавио је четири књиге поезије: „Рођење сузе“, „Остављања“, „На полеђини сна“, „Ако прећутим пјесму“ и књигу кратких прича „Свако остави неки траг“.

Члан је Удружења књижевника Србије.

Живи и ствара у Бару.

